

[Tinning]

også finde ud af at lave nogle nye udviklinger, hvor man igen forsøger at skabe ordentlige uddannelsesmuligheder til unge kvinder. Den del af det skal diskuteres samtidig, tror jeg.

Holger K. Nielsen (SF):

Vi har lagt meget vægt på, at dette forslag ses i sammenhæng med, at der i bekæmpelsen af arbejdsløsheden og specielt ungdomsarbejdsløsheden træffes nogle særlige foranstaltninger for kvinderne, for de unge piger. Det har flere årsager.

Der er dels en, vi kan kalde det holdningsmæssig årsag. Vi har på fornemmelsen, at mange af fremskridtene på ligestillingsområdet, på kvindefrigørelsesområdet er ved at gå i stå på grund af de helt umulige uddannelses- og arbejdsvilkår, der eksisterer i øjeblikket. Den tendens til at gå tilbage til hjem, mand og børn, som 1960ernes udvikling i vid udstrækning var et opgør med, er ved at komme igen, som mange siger i de yngre generationer. Det mener vi har en baggrund i de meget vanskelige uddannelses- og arbejdsvilkår, der eksisterer. Hvad kan man gøre andet end at finde sig en mand, der kan forsørge én, hvis der ikke er ordentlige uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder?

Det er én baggrund for vores forslag, og den finder vi i SF er nok så vigtig.

En anden er de ændringer på arbejdsmarkedet, som flere har nævnt, og som er ganske reelle. På dele af arbejdsmarkedet er der en vældig udvikling i gang, en vældig dynamik, mens der på andre dele af arbejdsmarkedet er stagnation, og problemet er, at dynamikken, udviklingsmulighederne primært ligger i de traditionelle mandefag: metal, EDB, de tekniske fag. Det er dér, beskæftigelsesmulighederne relativt set er bedst, og det er dér, kvinderne er dårligst repræsenteret. Derfor er vi for så vidt tilfredse med, at så godt som alle ordførere – jeg tror endda alle ordførere lige med undtagelse af fremskridtspartiet – mente, at der var et problem her. De mente, at man faktisk burde gøre noget for at få kvinderne ind i mandefagene.

Men man var generelt meget negativ over for det forslag, vi har fremsat.

De mere konkrete problemer på erhvervsuddannelsesområdet er, at kvinderne i hvert fald på metal relativt set bliver dårligere stil-

let end mændene ved optagelse på basisåret, og at de bliver dårligere stillet med hensyn til praktikpladserne.

Vi kan se, at afraldet på anden del specielt er større hos pigerne, end det er hos drengene. Man kan diskutere meget, hvad grunden er til, at det er således, og vi har i bemærkningerne sagt noget om det. Det skyldes delvis – hvad fru Helle Degn var inde på – noget meget vigtigt, identifikationsproblemet. Der er meget få piger på en uddannelse, og de føler sig alene, og det gør, at det bliver vanskeligere for dem at få det til at gå i det daglige, de føler sig dårligt tilpas, og derfor er de mere motiveret for at gå ud af uddannelsen. Et af hovedpunkterne i filosofien bag kønskvoteringen er, at der skal flere ind på én gang, for at man kan støtte hinanden.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen var inde på SFs egne kønskvoteringsregler. Jeg var selv skeptisk, da vi i SF gennemførte dem, men vi har meget gode erfaringer med det, især fordi der kommer flere kvinder ind på én og samme tid, så de kan støtte hinanden.

Vi mener, det må være et meget vigtigt punkt, hvis man skal have flere kvinder ind i mandefag, at kvinderne kan få dette identifikationsobjekt, som fru Helle Degn snakkede om. Det gælder både i de indbyrdes forhold og i forholdet til lærerne og vejlederne.

Jeg er ikke uenig med fru Helle Degn, når hun kritiserer dette forslag for at være for snævert og siger, at der skal en bred vifte af forslag til. Det har fru Helle Degn fuldkommen ret i, og jeg vil ikke udelukke, at der kan være andre ting, der bør inddrages i dette. Men jeg synes alligevel, at vi i vores forslag rent faktisk har flere elementer, har en bred vifte, dels selve kønskvoteringen, dels kvoteringen af elever, kvoteringen i forhold til lærere, tværfaglige indslusningskursus og kvindelige vejledere. O.k., der kunne være flere punkter, men det er da vigtigt, at der er en bred vifte. Men som sagt, det er også vigtigt, at der er lærere og vejledere, som er kvinder, og som de unge piger kan identificere sig med.

De relativt set færre piger i praktikpladserne har noget at gøre med, at arbejdsgiverne ikke vil have piger, at de er mere tilbøjelige til at afvise piger. Der kan også være nogle arbejdsmiljømæssige forhold, der gør sig gældende, det vil jeg heller ikke afvise. Men jeg tror alligevel ikke, det kan være den hin-